

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 276/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., právne zastúpenej advokátom JUDr. T. B., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3 C 125/03 z 26. septembra 2005 v spojení s postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 398/05 z 24. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2006 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), právne zastúpenej advokátom JUDr. T. B., P., ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 3 C 125/03

z 26. septembra 2005 v spojení s postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 398/05 z 24. apríla 2006.

Z obsahu sťažnosti a z pripojených listín vyplýva najmä, že:

„Okresný súd v Spišskej Novej Vsi rozsudkom sp. zn. 3 C 125/2003 z 26. 9. 2005 zamietol našu žalobu o náhradu škody proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR Bratislava. Škoda nám vznikla nesprávnym úradným postupom (prieťahmi) Okresného súdu Košice II v konaniach vedených pod číslom 37 Cb 762/99, 37 Cb 763/99 a 37 Cb 764/99. Zamietavý rozsudok odôvodnil v podstate tak, že nesprávny úradný postup nie je v zákone bližšie vymedzený, ale musí ísť o postup predpísaný právnymi normami, nebolo zistené, že v označených konaniach došlo k prieťahom bezdôvodným a úmyselným konaním súdu, dĺžka konania nie je v zákone upravená, nevyužili sme zákonné opravné prostriedky, medzi konaním žalovaného a vznikom škody na našej strane nie je príčinná súvislosť a v označených konaniach sme boli neúspešní.

Proti rozsudku Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi sme podali odvolanie tvrdiac, že súd neúplne zistil skutkový stav, nesprávne vyhodnotil zistené dôkazy a postup Okresného súdu Košice II nesprávne právne kvalifikoval.

Na naše odvolanie z 28. 10. 2005 Krajský súd v Košiciach rozsudkom 2 Co 398/2005 z 24. 4. 2006 prvostupňový rozsudok potvrdil. Odvolací súd dovolanie nepripustil. Citovaný rozsudok sme prostredníctvom nášho právneho zástupcu obdržali 7. 6. 2006. Lehota na podanie sťažnosti je zachovaná. (...)

Rozsudky Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi, ako aj Krajského súdu v Košiciach považujeme za neústavné, poškodzujúce naše základné práva a slobody a práva zaručené ústavou. (...)

Zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie alebo úradný postup je v danom prípade upravená zákonom č. 58/1969 Zb. V zmysle § 18 citovaného zákona je zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu jednou z foriem jeho objektívnej zodpovednosti. Tejto sa nemožno zbaviť.

Zákonnými podmienkami na jej vyvodenie je existencia škody, nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a následkom - škodou. Hoci zákon nedefinuje, čo sa rozumie nesprávnym úradným postupom je treba pri aplikácii

tohto ustanovenia vychádzať z jeho účelu a obsahu pojmu nesprávny úradný postup. O nesprávny úradný postup pôjde najmä vtedy, ak pri výkone právomoci súdu alebo v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených pre výkon jeho činnosti. Je pochopiteľné, že úradný postup nemožno upraviť do najmenších podrobností, preto aj z toho dôvodu treba pri aplikácii ustanovenia § 18 zákona č. 58/1969 Zb. vychádzať z jeho účelu. Postup súdu v občianskom súdnom konaní je upravený zákonom č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej len Občiansky súdny poriadok). Tento jednoznačne definuje povinnosti súdov tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1). Aj v § 6 Občianskeho súdneho poriadku je súdom uložená povinnosť, aby konali tak, aby ochrana práv účastníkov bola rýchla a účinná. Taká istá povinnosť je uložená aj v § 100 ods. 1. Účelom uvedených ustanovení je nepochybne poskytnutie ochrany právam účastníka od podania návrhu až po výkon rozhodnutia. Pre zodpovednosť podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. je určujúce, že hoci úkony súdu (úradný postup) samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú, bezprostredne s vydaním rozhodnutia súvisia, preto nevydanie rozhodnutia, či jeho vydanie s omeškaním, treba hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže dovolávať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa o veci rozhodlo podľa relevantnej právnej normy (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. 77/02). Z uvedeného vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci správne použije platná a účinná právna norma. Porušenie niektorej z noriem v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (napr. prílišný formalizmus) potom zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

V danom prípade sme sa podanou žalobou domáhali náhrady škody, ktorá nám vznikla nekonaním (nesprávnym úradným postupom) Okresného súdu Košice II v konaniach 37 Cb 762/99, 37 Cb 763/99 a 37 Cb 764/99. Okresný súd Košice II v triviálnej veci po dobu od 12. 11. 1998 do 24. 4. 2001 nevytýčil pojednávanie, nevykonal žiaden úkon smerujúci k ochrane našich práv a oprávnených záujmov a vo veci nerozhodol. Toto

umožnilo pôvodne žalovanej spoločnosti T., s. r. o. poprevádzzať majetok a pripraviť si tak podmienky na zamietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku. Následkom nečinnosti súdu sa nášmu subjektívnemu právu nedostalo ochrany a náš nárok nemohol byť vymáhaný, čo je v priamom vzťahu príčiny a následku. Je nepochybné, že naše právo sa tak stalo nevymáhateľným. Táto skutočnosť sa premietla v našej majetkovej sfére tak, že sme našu pohľadávku v celkovej výške 2,528.904,19 Sk nemohli vymôcť a o túto sumu sa znížil náš majetok. Hoci sme navrhovali Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi vykonať dôkazy na to, že sme žalovanú pohľadávku skutočne mali a táto bola reálne vymožiteľná, okresný súd našim návrhom na vykonanie dokazovania nevyhovel. Takýmto konaním súdu bola porušená zásada rovnosti účastníkov a rovnosti zbraní. Preto okresný súd nemal dostatok podkladov na to, aby rozhodol, či naša žaloba je dôvodná, lebo nemal preukázané, či sme v žalobe citované pohľadávky skutočne mali a či tieto boli vymožiteľné (rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu). Túto otázku mal súd riešiť ako predbežnú (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 25 Cdo 145/2002 z 31. 3. 2003). (...)

Od roku 1998 sme sa domáhali svojich pohľadávok voči pôvodne žalovanej spoločnosti T., s. r. o. V dôsledku prietahov zavinených súdom došlo k tomu, že dlžník bol vymazaný z obchodného registra a naša pohľadávka sa stala nevymáhateľnou. Požiadavka správneho a efektívneho fungovania justície je tak zásadného charakteru, že od nej nemožno v žiadnom prípade upustiť. V danom prípade evidentne došlo k vytunelovaniu T., s. r. o. a Okresný súd Košice II namiesto toho, žeby tejto zjavne nezákonnej činnosti zabránil, svojou nečinnosťou ju umožnil. Je absurdné odôvodnenie rozsudku okresným súdom v tom, že prietahy v konaní neboli spôsobené bezdôvodným a úmyselným konaním súdu a že sme prietahy zaviniли tým, že sme s podaním návrhu nezaplatili súdny poplatok, nepodali odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na predbežné opatrenie a boli sme v konaniach neúspešní. Takáto argumentácia je zjavne účelová a nepravdivá. Postup súdov a spôsobený následok objektívne vyvoláva pocit dezilúzie ktorý je o to intenzívnejší, že bol spôsobený orgánom štátu, ktorý má na dodržiavanie zákonov a základných práv a slobôd dozerať. Preto sa domnievame, že sú splnené podmienky pre priznanie spravodlivého zadosťučinenia vo výške 300 000,- Sk.

Z uvedených skutočností vyplýva, že Okresný súd v Spišskej Novej Vsi v konaní 3 C 125/2003, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku z 26. 9. 2005 v extrémnom rozpore

so zistenými skutočnosťami, nesprávne aplikoval ustanovenie § 18 zákona č. 58/1969 Zb. a § 420 Občianskeho zákonníka. Krajský súd Košice rozhodujúc o našom odvolaní proti citovanému rozsudku na vytýkané pochybenia nereagoval tieto nenapravil a v rozpore s § 219 Občianskeho súdneho poriadku prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Právom teda tvrdíme, že tak Okresný súd v Spišskej Novej Vsi ako aj Krajský súd v Košiciach porušili naše základné právo na súdnu ochranu zabezpečené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Navrhujeme preto, aby Ústavný súd SR prijal sťažnosť na vybavenie a vydal tento nález

1) Okresný súd v Spišskej Novej Vsi v konaní 3 C 125/2003 a Krajský súd v Košiciach v konaní 2 Co 398/2005 porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 odstavec 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 odstavec 1 Dohovoru

2) Rozsudok Krajského súdu v Košiciach spisová značka 2 Co 398/2005 z 24. apríla 2006 sa zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie

3) Sťažovateľovi sa priznáva spravodlivé zadosťučinenie vo výške 300 000,- Sk

4) Sťažovateľovi sa priznávajú trovy právneho zastúpenia 5 786,- Sk. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z obsahu sťažnosti a najmä z jej petitu vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom

Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3 C 125/03 z 26. septembra 2005 v spojení s postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 398/05 z 24. apríla 2006.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľka napadla postup a rozhodnutie okresného súdu, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľky krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a v rámci toho na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky so skutkovým zistením a právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku sp. zn.

2 Co 398/05 z 24. apríla 2006, pretože podľa názoru sťažovateľa napadnuté prvostupňové rozhodnutie je „v extrémnom rozpore so zistenými skutočnosťami, nesprávne aplikoval ustanovenie § 18 zákona č. 58/1969 Zb. a § 420 Občianskeho zákonníka. Krajský súd Košice rozhodujúc o našom odvolaní proti citovanému rozsudku na vytykané pochybenia nereagoval tieto nenapraviť“, pričom podľa názoru sťažovateľky je „absurdné odôvodnenie rozsudku okresným súdom“.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

«(...) Otázku vzniku majetkovej ujmy a jej výšky treba vždy riešiť so zreteľom na konkrétne okolnosti toho ktorého prípadu. Majetkovú ujmu spravidla nezakladá samotný nesprávny úradný postup, lebo škoda a zodpovednosť štátu za ňu je daná až vtedy, ak sa právo veriteľa proti dlžníkovi stalo nevykonateľným v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t. j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k neprávnomu úradnému postupom, nevznikla by ani škoda.

Z hľadiska príčinnej súvislosti v danom prípade bolo preto významné, či prípadný nesprávny postup súdu v konaniach sp. zn. 37 Cb 762/99, 37 Cb 763/99 a 37 Cb 764/99 bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že sa pohľadávky žalobcu neuspokojili z majetku dlžníka spol. T., s. r. o., resp. že žalobca stratil možnosť domôcť sa zaplata svojjej splatnej pohľadávky proti dlžníkovi, ktorý ako subjekt zanikol výmazom z obchodného registra. Takýto záver z výsledkov vykonaného dokazovania ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyvodiť.

Súd prvého stupňa pri posúdení tejto otázky, preto dospel k správnomu záveru, že žalobcom uplatňovaná škoda nie je v príčinnej súvislosti s postupom súdu v konaniach sp. zn. 37 Cb 763/99, sp. zn. 37 Cb 762/99 a sp. zn. 37 Cb 764/99. Odvolací súd je toho názoru, že ani prípadný nesprávny postup okresného súdu v uvedených konaniach spočívajúci v nevydaní rozhodnutí v primeranej lehote nemohol zapríčiniť vznik majetkovej ujmy na strane žalobcu, nakoľko pohľadávky žalobcu v tom čase neboli ešte vymáhateľné, t. j. priznané právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu a na možnosť uspokojenia žalobcu v následnom exekučnom konaní vplýval celý rad ďalších okolností, ktoré v štádiu

základného konania nemožno predpokladať ani hodnotiť (hodnota majetku dlžníka, solventnosť dlžníka, práva ďalších subjektov, atď.). Z uvedeného dôvodu v štádiu základného konania, v ktorom sa žalobca ako veriteľ domáhal voči dlžníkovi zaplataenia svojej splatnej pohľadávky a vydania vykonateľného súdneho rozhodnutia (exekučného titulu), nie je možné hodnotiť ani mieru reálnej úspešnosti žalobcu v následnom exekučnom konaní, ktoré bolo potrebné za účelom plného uspokojenia žalobcovej pohľadávky. Nemožno preto vytykať súdu prvého stupňa žiadne pochybenie, ak nevykonal dôkazy navrhované žalobcom na preukázanie okolnosti, či súdne konania vedené na Okresnom súde Košice II by vyústili do vydania rozhodnutí, ktorými by uplatnené pohľadávky boli žalobcovi prisúdené, nakoľko táto okolnosť v prejednávanej veci je právne bezvýznamná.»

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, krajský súd na zásadné námietky sťažovateľky zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľky považovať za neodôvodnené a napadnuté rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

V každom prípade tento postup krajského súdu pri posudzovaní relevantného skutkového stavu a pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutkové zistenia súdov v danom prípade nie sú „v extrémnom rozpore so zistenými skutočnosťami“. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným

súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

3. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jej práva na súdnu ochranu. Sťažovateľke súdy neodopreli spravodlivosť, ibaže jej žalobnému návrhu v danom prípade nevyhoveli. Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96). Preto by bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2006